

НОВЪ ЦАРЬ НА ПИФІКІТЕ.

Александръ направилъ тамо крѣпость: И направилъ имъ царь отъ тѣхъ, повчилъ ги да се обхождатъ человѣчески, и да вѣрватъ Бога небеснаго и земнаго. И сѣделъ тамо 100: дни: и като станалъ отъ мѣстото имъ, извадилъ толкова медъ, и толкова фініки, гдѣто стигналъ за една година на войската.

ЗА КУЛАТА СОСОНХОВА.

Отъ тамо отишалъ на едно поле широко, което на крайтъ имало едно езеро много стѣдено, като зимнытъ лѣтъ, а водата мѣ была сладка като захаръ. Тамо намѣрилъ една кѣла, на която имало образъ изображенъ отъ злато, съсъ слова издълбани, които писвали така: Азъ самъ Сосонхъ, който нѣкога бѣхъ царь на-сичкіатъ свѣтъ: Возвеличихъ се много, и поискахъ да намѣримъ крайтъ на-землата, дойдохъ на това поле съ войската си, и Боговете пратиха дивыте человѣцы, които ме убиха съсъ сичката ми войска. Ако нѣкой дойде до тѣка, веке напредъ да не отиде, защо никое добро неще види. Поле то было пжано съ главы и съ кокалы человѣчески. Александръ прочелъ писмата, и извадилъ си врѣхната дреха и ги покрылъ, тѣрналъ короната си отгоре, за да не види дрѣгъ писмата, и се уплаше войската. Неможыте го пытали какво писватъ словата на кѣлата, а той имъ дѣмалъ, защо има отпреда ни прекрасно мѣсто съ много дрѣги нѣща, и съ тѣхъ рѣчи ги направилъ да отидатъ напредъ.